

Sygn. akt III CSK 220/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. Ś.  
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
w likwidacji  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 15 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 8 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1056/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600,- (trzy  
tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji pozwanej P. - spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. - w likwidacji, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2014 r. i oddalił powództwo A.Ś. o zapłatę 791 390 złotych z tytułu udzielonej pozwanej pożyczki. Dokonując ponownie ustaleń faktycznych i ocen prawnych Sąd drugiej instancji uznał, że powód nie dowiódł w procesie udzielenia pozwanej pożyczki i aby umowa zawarta dnia 22 grudnia 2000 r. była źródłem roszczenia powoda przeciwko pozwanej.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1, art. 232, art. 253 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 6 w związku z art. 720 § 1, art. 405 i art. 5 k.c. przez ich niezastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji pozwanego, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi powód wskazał na jej oczywiste uzasadnienie. Powołał się przy tym na jedno z postanowień Sądu Najwyższego, które w zgodzie z utrwalonym i znanym orzecnictwem oraz wspierającym go stanowiskiem doktryny określa warunki, jakie musi spełnić strona skarżąca wykazując oczywistość skargi.

Mimo tego pozwany do tych wskazówek się nie zastosował. Uzasadnienie oczywistości skargi oparł na tych samych argumentach, które legły u podstaw zarzutów kasacyjnych. W rezultacie sprowadzają się one do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, na co dodatkowo wskazuje zarzucenie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i odnoszą się do okoliczności, które nie mogą stanowić podstaw

skargi kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.); ustalenia faktyczne wiążą Sąd Najwyższy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji i wobec braku wykazania innych przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.